

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ

Κύριε «Νουμά»,

«Ομορφο πράμα ἡ φιλάνθρωπία κ' εὐτυχισμένοι οἱ ἄνθρωποι ποὺ τὴν πῆραν γιὰ ἔργο τῆς ζωῆς τους, ποὺ κοιμοῦνται καὶ ξυπνοῦν μὲ τὴν ἐγνοία αὐτῇ μονάχα. Κατὰ καλὴ μας τύχη κ' ἐδῶ στὴν Ἀθήνα δὲν ἔλειψαν ποτέ οἱ τέτοιοι καὶ ξέρουμε ὅλοι μας πῶς ὑπάρχουν πρὸ πάντων κυρίες ποὺ δὲν ἔχουν ἄλλη δουλιὰ παρὰ πῶς νὰ κάνουνε φιλάνθρωπιες, χωρὶς νὰ λογαριάζουν ἂν θὰ τὸ μαθηθὲ κόσμος κι ἂν θὰ τοὺς γίνη ἡ σκετικὴ ρεκλαμα. Ἄλλο πράμα ἀνίσως βρεθῇ κανένας φίλος καὶ τὸ βάλῃ στὴν ἐφημερίδα. Νά π. χ. ποὺ θὰ τὸ μάθαινε κ' ἐσὺ τοῦτο, ἂν δὲ σοὺ τῶρα φάω; Προχτές ἤμουνα σ' ἓνα φιλάνθρωπικὸ κατὰστημα γιὰ κάποια δουλιὰ μου στεκόμουν ἀπὸ πρὸς τὴν πόρτα τοῦ γραφείου καὶ περίμενα, ὅταν βλέπω τὸν πορτιέρη νὰ μπαίνει μέσα μὲ ἓνα μεγάλο μπόγο ἀπὸ χαρτιά στὰ χέρια του.

— Τί εἶναι αὐτό; ρωτᾷε κάποιος, ὁ γραμματικὸς ὑποθέτω.

— Τὰ στέλνει ἡ κ. Ζλατάνου γιὰ τοὺς ἄρρωστους.

Ἀπὸ περιέργεια παρακολούθησα τὴ σκηνή. ἔλυσαν τὸ μπόγο κι ἄρχισαν νὰ ξεδιπλώνουν ἐφημερίδες ἀπὸ τὴν 1—15 τοῦ Γενάρη, κατὶ προγράμματα τοῦ Β. Θέατρου καὶ δὲν ξέρω τί ἄλλα τυπωμένα χαρτάκια.

— Ἀ! γιὰ νὰ διαβάζουν οἱ ἄρρωστοι, φαίνεται, εἶπεν ὁ ὑπάλληλος χαμογελῶντας.

— Ἔτσι φαίνεται! ἀποκρίθηκε κ' ὁ πορτιέρης.

Καὶ σκέφτηκα κ' ἐγώ: ἡ κατημένη ἡ κ. Ζλατάνου, τί ψυχρότη! θυμήθηκε πῶς πολλοὶ ἄρρωστοι δὲ θὰ ξέρουν τί γίνονται τὰ πολιτικά μας, τὰ στρατιωτικά νομοσχέδια, ἡ δημόσια ἀσφάλεια καὶ τοὺς ἔστειλε μ' ὅλη τὴ φιλάνθρωπία τῆς παλιῆς ἐφημερίδας γιὰ νὰ τὰ μάθουν, ἴσως γιὰ νὰ χρησιμεύουν καὶ γιὰ... γιατρικό, γιὰ φαί, γιὰ σκέπασμα. Φαντάζομαι πόσο θὰ πονᾷ ἡ καρδιά τῆς τοῦς δυστυχισμένους καὶ θυμᾶμαι ἄθελα κάποιον στίχο τοῦ Βολταί-

του, καὶ δὲν ξέρω πῶς θὰ τέλειωνε αὐτό, ἂν ὁ τραγουδιστὴς δὲ σταματοῦσε στὸ μέσο ἀπὸ μιὰ νότα φιλή, ποὺ ἔβγαλε.

Κανένας δὲν κουνήθηκε, κανένας δὲν εἶπε λέξη, δὲν εἴμαστε πιά ἐκεῖ. Ὁ Γιάκας μὰς εἶχε ταξιδέψει σὲ καινούργιο κόσμο.

— Γιάκα, κάνει ἐπιτέλους ὁ Ντίκης-Ἀφέντης, πιθώνοντας τὸ χέρι στὸν ὦμο του. Ἐπειτα σάπασε. Ὁ ἀργολάβος σηκώθηκε, σίμωσε τὸν τραγουδιστὴ καὶ τὸν ἀκούσαμε ποὺ μουρμουρίζε μὲ κόπο:

— Ναί... σὺ... κέρδισες...

Ἐπειτα βγήκε ἀπὸ τὴν ταβέρνα.

Μόλις χάθηκε καὶ τὸ γήτεμμά ποὺ μὰς σκέπαζε διαλύθηκε.

Ὁ Ὀμπαντόνης ἔκαμ' ἓνα πῆδημα, γελῶντας σαρκαστικά καὶ κουνώντας τὰ μεγάλα του χέρια. Ὁ Μοργκάτς σίμωσε καὶ συχάρηκε τὸν ἀρτίστα κι' ὁ Νικόλας δὲν μπόρεσε νὰ κάμῃ ἄλλιως φυσικὰ παρὰ νὰ τοῦ προσφέρῃ καὶ δεύτερο ποτήρι. Ὁ Ντίκης-Ἀφέντης εἶταν εὐτυχισμένος καὶ τὸ χαμογέλιο ποὺ κάθονταν πάνω στὰ χεῖλιά του ἀντιμάχονταν παρὰ ξένα μὲ τὴ συνθησιμένη τῆς μορφῆς του ἔκφραση.

Ἄν ρωτᾷτε γιὰ τὸν κουρελιάρη χωριάτη, αὐτὸς ἐκλαιγε σὰ μωρὸ καὶ κάθε τόσο τὸν ἀκούγαμε ποὺ φώναζε: «Τὰ μάτια νὰ μοῦ βγοῦν, ἂν τὸ τραγοῦδι αὐτοῦ δὲν εἶτανε θάμα!»

Ὁ Γιάκας ἀπόλαβε τὸ θρίαμβό του κ' ἔστειλε

ρου, ποὺ καθόλου ἀπίθανο νὰ τὸν συγχολήῃ τ' ψυχρότητα κυρία:

Ma tendresse a pris trop de souci

μ' ἄλλα λόγια, θὰ τῆς φέρνῃ πολλὰ σκοτούρες ἡ ψυχρότητα τῆς.

Ὁ Μηνυτῆς

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ὁ Μιστριώτης φηγούρησε τὴν περασμένη βδομάδα στὸ «Σπαθί» τοῦ Σαμφάκου μὲ ἄρθρο... προγονικό, γαρνιρισμένο μὲ Ξενοφῶντα, Πλάτωνα, Ἀριστοτέλη καὶ δὲ συμαζεύεται.

— Ὁ Σαμφάκος τόσο ἐνθουσιάστηκε ἀπὸ τὸ ἄρθρο τοῦ σοφοῦ ἀρχισυντάκτη του ὥστε κάτου ἀπ' αὐτὸ σημεῖωσε τὸ ρητό «ὁ νοῦν νοεῖται», δηλ. «Ἐμεῖς δὲν καταλάβαμε τίποτ' ἀπ' αὐτό, μὰ ὅποιος ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστες μας καταλάβει τί θέλει νὰ πεί ὁ σοφὸς συνεργάτης μας, μὰς τὸ τηλεγραφεῖ».

— Ἀπὸ τὴ λογοδοσία τοῦ κ. Βικέλα μαθαίνουμε πῶς στὴς ἀποθήκες τοῦ Συλλόγου τοῦ ὑπάρχουν σήμερα 140,525 ἀνωφελῆ βιβλία.

— Ἀφοῦ εἶναι δύσκολο νὰ πωληθοῦν μὲ τὴν ὁκά, ἃς τὰ στείλουνε στὸ μπαγιατοπάζαρο γιὰ νὰ διδάσουν ἔτσι κ' οἱ ἀποθήκες καὶ νὰ μπορέσουνε νὰ μπουνε τὰ βιβλία τῆς φτεινῆς σοδείας.

— Ὁ Κοντυλάκης τὴν περασμένη βδομάδα μὲ τὰ φαεινὰ κ' ἐξυπνώτατα χρονογραφήματά του στὸ «Ἐμπορὸς» γιὰ τὸ «Μυστικὸ τῆς Ζωῆς» ζεντρόπισσε τὴ Ρωμαϊκὴ κοινωνία ποὺ τὴ ρεζιλιόφανε οἱ Μιταυτοῦδες καὶ οἱ ἄλλοι διπλωματοῦχοι καταγκιοζήδες.

— Αὐτὸ ποὺ προτείνανε δύο συνεργάτες μας τίς προάλλες κι αὐτὸ ποὺ ζητᾷ ὁ κ. Λέκας Ἀρβανίτης σήμερα, τὸ ΒΑΡΒΑΡΟΠΑΖΑΡΟ δηλ., τὸ ἀρχινᾷ ἀπὸ τῆς φύλλο καὶ παρακαλοῦμε τοὺς ἀναγνώστες μας ὅπου βρίσκουν καμιά δασκάλικη ἀσυνταξία ἢ ἀνορθογραφία νὰ μὰς τὴ στέλνουνε γιὰ νὰ τὴν τοποθετοῦμε μ' εὐλάβεια σ' αὐτό.

— Νὰ μὴ ξεχνῶντε μοναχὰ, τοὺς παρακαλοῦμε, νὰ τὴ συνοδεύουνε καὶ μὲ τὸν ἀριθμὸ τῆς σελίδας τοῦ βιβλίου ποὺ τὴ βρίσκουνε. γιὰ νὰ μὴν μποροῦν οἱ δασκάλοι νὰ μὰς λένε πῶς τίς φτεινῶντε μοναχοὶ μας γιὰ νὰν τοὺς... συκοφαντοῦμε.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Βυρ. Πασχ. Κίτρο. Λάβαμε τὴ συντρομὴ καὶ σὰς εὐχαριστοῦμε. — κ. Γ. Λαν. Τὸ ἓνα, βλέπετε, δημοσιεύεται σήμερα. Τὸ ἄλλο, ἀργότερα. — κ. Τρ. Ὁ «Κλεφτοπόλεμος» σας ἀτυχος, πολὺ ἀτυχος καὶ γι' αὐτὸ δὲ δημο-

σιεύεται. Στείλτε μας τίποτ' ἄλλο καλύτερο καὶ θὰν τὸ δεχτοῦμε μ' εὐχαρίστηση μεγάλη. — κ. Στρεψιάδης. Βλέπετε, τὴ γνώμη σου τὴν ἔχει καὶ ἡ Κυβέρνηση καὶ γι' αὐτὸ, λέει, δὲ θὰ πάρει στοὺς συνδυασμούς τῆς κανένα στρατιωτικὸ ὑποψήφιο. Ὅστε ἀφοῦ πρόκειται νὰ γίνη αὐτὸ ποὺ συμβουλεύεις, περὶ τὸ νὰ δημοσιευτεῖ τὸ ἄρθρο σου.

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΛΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ

Ἀπὸ Πέμπτη δὲ Πέμπτη

Υπουργὸς Ἑσωτερικῶν ὁ Ν. Καλογερόπουλος

Σκοτωμοί. Ἐπαρχίες 7.

Λαβωμοί. Ἀθήνα 5 (ὁ ἓνας ἀπὸ κάρρο), Περαίας 13 (οἱ τρεῖς ἀπὸ κάρρο), Ἐπαρχίες 2.

Κλεψιές. Ἀθήνα 1, Περαίας 1, Ἐπαρχίες 2 (τὴ μιὰ τὴν ἔκαψε κάποιος Ἡγούμενος στὴ Σπάρτη).

Ἀπαγωγές. Περαίας 1, Ἐπαρχίες 2.

Σημ. Τρεῖς μέρες, ὅσο βρᾶσταξε ἡ Ὑπουργικὴ κρίση, οἱ φημερίδες δὲ μὰς εἶπανε τί ἔγινε στὶς Ἐπαρχίες, γι' αὐτὸ δὲ καὶ σημειώνουμε σήμερα καὶ τόσο λίγους λαβωμούς.

Ο ΦΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

Η ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ

ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γνωστοποιεῖ

ὅτι σήμερον ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν 10ην π. μ. ἐνεργηθήσεται ἐν τῷ Καταστήματι αὐτῆς, καὶ ἐνώπιον τοῦ Γενικοῦ Συμβουλίου, ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει, ἡ ὁγδόη κλήρωσις τοῦ ἐκ δραχ. 20,500,000 δανείου αὐτῆς, ἡ ὁρισμένη διὰ τὴν 1ην Φεβρουαρίου 1905.

Κατὰ τὴν κλήρωσιν ταύτην θέλουσιν ἐξαχθῇ ἐκ τῆς κληρωτίδος δεκαεὶ ἀριθμοὶ ὁμολογιῶν μετὰ λαχνοῦ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Φεβρουαρίου 1906.

Ὁ Διοικητὴς

Σ. Στροῖτ

νὰ βροῦνε τὸν ἀργολάβο, μὰ δὲ φαίνονταν πουθενά. Ὁ Ὀμπαντόνης τράβηξε τὸν τραγουδιστὴ στὴν πάγκα τοῦ ταβερνιάρη λέγοντάς του ἀκατάπαυστα:

— Τραγοῦδα ἀκόμα. τραγοῦδα ὅσο με τὸ βράδι.

Ἐφύγα, ἀφοῦ ἔρριξα μιὰ στερνὴ ματιά πάνω στὸ Γιάκα. Ἡ κάψα εἶταν ἀνυπόφορη. Μιὰ μέρα φωτιὰ μονάτη. Μέσα στὸ γαλάζωμα τοῦρανοῦ θαρροῦσες πῶς ἔδωσαν μικρὰ φωτεινὰ σημάδια. Τσιμουδιά δὲν ἀκούγονταν καὶ ἡ γαλήνη αὐτὴ μεγάλωνε τῆς φύσης τὴν ὁριζύνη.

Κατακομμένος ἀπὸ τὴν κούρση πέτυχα ἓνα ἀμαξοστάσιο ὅπου ἔαπλῶθη ἀνὰ πρὸς φρεσκοκομμένο χόρτο. Ὁ σανὸς εἶχε ἓνα ἄρωμα ποὺ σὲ μέθασε καὶ γέρασσε πολὺ ὥρα ὅσο νὰ μὲ πάρῃ ὁ ὕπνος. Τὸ τραγοῦδι τοῦ Γιάκα ἀντηχοῦσε πάντα στ' αὐτιά μου, μὰ ἡ κάψα καὶ ὁ κόπος μοῦ τὸ διώζανε καὶ δὲν μπόρεσα νὰ ξυπνήσω παρὰ τὸ σούρωμα. Τὰ στερνὰ τοῦ δειλινῷ φῶτα ξεψυχοῦσαν στὰ ἀκρουράνια. Κάμποσα ἀστέρια λάμπανε ζωηρά. Ἀκόμα ὥστόσο ἔμενε ἀπὸ τὴν κάψα τῆς ἡμέρας καὶ μὲ πλακωμένο τὸ στῆθος λαχταροῦσα λίγο φύσημα ἀνέμιου.

Μερικὰ φωτερὰ ἔλαμπαν στὸ χωριὸ καὶ τὸ παρὰ τοῦ ταβερνιάρη εἶταν ἀρκετὰ φωτισμένο ἀκόμα. Ἡ περιέργεια μ' ἐσπρωξε ὅσοις τὸ σπῆτι τοῦ Νικόλα. Καθὼς κοιτοῦσα ἀπὸ τὰ τζάμια μιὰ συχασίᾳ ἐνοιῶθα. Βρίσκονταν μέσα ὅλοι ὁποῦχα δεῖ

τ' ἀπομνημόνεο, μὰ τύφλα στὸ μεθύσι. Ὁ Γιάκας μουρμουρίζε κάποιο τραγοῦδι, ἐνῶ ὁ κουρελιάρης χωριάτης καὶ ὁ Ὀμπαντόνης πολέμαγαν νὰ χορεύουνε. Μοναχὸς ὁ Νικόλας, σὰν ταβερνιάρης δὲ, διατηροῦσε τὴν ἀξιοπρέπειά του. Εἶδα καὶ κατὶ ἄλλα πρόσωπα, μὰ ὁ Ντίκης-Ἀφέντης ἔλειπε.

Ἀφῆσα τὸ παραθύρι καὶ κατέβηκα τὸ ψήλωμα ὅπου τὸ χωριὸ ἀπλώνονταν. Κύματα καταχνίας πλημμυροῦσαν τὸν κάμπο καὶ φαίνονταν σὰ νὰ χώνονταν στὴ γῆς μέσα. Βάδιζα δίχως νὰ ξέρω κ' ἐγὼ ποῦ, ὅταν μιὰ παιδική φωνὴ μ' ἔφτασε.

— Ἐὐρὴ Λενιώωωω!

Σταμάτησε κι' ἀπὸ κοντὰ ξαναρχίνησε. Ἡ φωνὴ τῆς χτυποῦσε πάντου στὴ νύχτια σιγή. Τριάντα φορὲς τὸ λιγώτερο θάσκούζε ἐπίμονα, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ κάμπου, ἀκούσα κάποιον ποὺ ἀποκρίθηκε:

— Ἐεεεεε!...

— Ἐλα νὰ σὲ δείρῃ ὁ πατέρας!

Φώναζε τὸ παιδί.

Δὲν ἀκούστηκε καμιά ἀπάνκριση πιά, μὰ αὐτὸ ἔακολούθησε νὰ σκούζῃ δυνατὰ. Ἀπομακρύνθηκα κ' ἔστριβα τὴ γωνιά ἐνὸς δάσου. Πούναι μπροστὰ στὸ χωριὸ. Τὸ σκοτάδι εἶταν βαθιὸ. Τὸνομα τῆς Λενιώως ἀντηχοῦσε πάντα ξεψυχιστὰ ἀπ' ἀλάργα...

Κέρκυρα

INTA GARTZONH